

VESTIT DE FLORS PER A UNA DONA NUA

Montserrat Boldú i Mayor

1r Premi al 34è Concurs Literari del Perelló 2016 en la modalitat poesia

Sóc un clatell
que s'exposa als savis,
emperadriu nua indefensa al carrer;
sols el meu vestit podràs veure,
si algun cop l'amor
t'ha deixat sense alè.

II

El teu polze a la meva espatlla
emprèn un camí de sinuós traç, un furtiu
frec que esdevé carícia.

Quina delícia!

Fiblada que em pessiga
les entranyes i la pell,
tota esgarrifança em tremola.

I tot aquest desgavell
pel delicte d'un sol dit
que m'ha engrescat, fent gargots,
el desig.

III

Des de la cresta de l'onada,
encimbellada, reina
d'un àlgid instant,
frueixo d'un frenètic
furiert oratge que tu
propicies, amant.

En atrevit gest repto,
impulsiva, la Distància
enemiga, que em mira
altiva, des d'una serralada
imponent.

Duel a mort, sense padrins.

Ella, prosaica; jo, enamorada,
agosarada contrincant.

Llambregada, la seva, desafiant
la promesa que ens hem fet
de perdurar a través del temps.

Les armes brunyides, habituades
a un triomf freqüent
d'indecent rosegadora. Què feridores,
les incisives segant il·lusions!

Mina les forces multiplicant
quilòmetres per recels
sufocant els mateixos estels
que mirem llunyans des d'un cel compartit.

Aquí em tens, Distància! Clamo

insensata vessant arrogància,
que és postura ocultant la temença.
M'abraçaré fent manyagues
de serp que s'enrosca al seu cos,
arrapada com l'escorça al tronc!
Crida'm esvelt Gira-sol, que el nom
he mudat, i observa
la dansa que els malucs, suaus,
executen en ritme ondulant, perseguint
dels seus ulls una llum amagada
als dos sols que li il·luminen la cara.
Mentre la seva pell a l'espatlla
la senti cremar amb una urgència febril,
si com una roca s'aferra a la molsa,
els seus dits m'engrapen i em fan esvanir,
en tant que una simple paraula em despulla,
tu, Distància, tens la batalla perduda!

IV

Vaig descobrir l'ombra del teu cos
escampant flors d'ametller i tarongina
en racons on d'altres, abans,
només hi plantaren bardissa.
Des d'aleshores ençà que vigilo,
amb desig,
els minuts que disciplinats fan fila,
perfectament aliniats com vagons,
fent l'habitual viatge de l'hora,
ignorant que anhelosa els observo,
impacient,
per santificar d'entre tots a n'aquell
que a la meva vora porti la teva pell.

De la pell al pensament,
súbitament, em travesses.
Perquè hi tenia una clivella
incògnita,
falsament abrigada per una closca
de calendaris anyencs, ineficients,
miratge exigü d'un inconsistent
escut protector que s'esberla.

Amarat tinc el cor
d'una joia! Predestinades
algunes pells transiten
pel món sense afigurar-se,
sense adonar-se'n ignorants
de la mútua presència gojosa,
donant tombs durant anys
fins que un dia, inesperadament
aliats el temps i l'espai,
en un fugaç instant
sobrevé el gran prodigi.
Igni és el primer contacte,
esclaridor i recíproc
deixa una petjada indeleble
i eterna, com un sagrament.
Emeten senyals secrets,
de vegades es reclamen amb afany
i d'altres en murmuris s'aïllen
per compartir un xiuxiueig més íntim.
El seu tacte comunicatiu
crea un vincle indestructible,
com hidrògen i oxígen
s'unifiquen i són aigua beneïda.
D'unió imperiosa i urgent,
s'atreuen sense remei, ho saben
i no lluiten, es lliuren.

Parlen un mateix idioma
i vibren una mateixa freqüència.
Juntes inauguren senders nous,
es recorren cada porus
en viatges d'anada i tornada
des del clatell fins a la punta dels peus.
Hi ha pells predestinades,
com la teva i la meva.

VII

Un raig de llum per vestit
m'embolcalla, la pell encesa
i la ment que encegada
ni se n'adona que l'amor l'abrusa,
en la tarda que horitzontal esgrana
els minuts de passió lliurada.

Una selva de remor als llavis
i una foguera que als dits em crema,
fosa l'entranya amb delit sotmesa
a la llei nua de la teva mirada.

VIII

Segrestaré el teu alè
abans no traspassi el llindar dels teus llavis,
perquè més que delit és fal·lera
per captivar-te'n l'essència sencera.
Del teu preat hàlit m'alimento
i potser l'inhalo amb avarícia,
però digue'm si no és de justícia
perseguir amb afany el meu nodriment.
Acumulo fam de quaranta dies,
dejunant nits per la teva absència,
els meus pits són dos pans de pedra
que al desert gruen la teva presència.

El sagrat ritme dels teus batecs
es mereix un silent respecte.

Però què difícil,
quan l'amor esdevé bogeria,
espiar-te el son; dolça agonia!

Cansats els ulls
de mirar-me els peus
i perquè un neguit, la calma, em rosega,
només puc pensar que tinc boca,
encara que la tapi amb els dits,
per mossegar la fam
dels teus llavis humits.

X

El teu cos,
cirerer en flor,
no m'enganya;
que entre les cuixes se'm lliura
i joiós entre càntics m'esclata.
Però quin desfici!
Aconseguir la penyora,
tot el que dins d'un flascó
la teva ànima pudorosa
tan gelosa m'amaga.

En la pell i l'os.

Gairebé transparent tenia l'ànima,

pura flaquadat inconsistent

en vint-i-un grams sense substància,

esquàlida, empatxada

de monotonies covards que no em saciaven.

I em vaig enamorar

de la teva paraula generosa,

ofrenant pa i aigua a mans plenes,

pa per la fam d'inquietuds,

la boca sadolla d'autenticitats fermes

que foragitaven les meves febleses.

Amb tu, la mar va venir cap al riu,

entreteixint mots que engalanaven

el coll que tenia nu

amb la simfonia suau de les teves certeses.

Dels teus ulls clars, la llum;

del murmuri que em corprèn, la fe;

de la teva olor el desig;

dels teus llavis de mel la dolçor,

de la carícia la tremolor i el consol genuí.

M'arribes al cor per tots els camins.

T'acostes determinat
lluïnt la teva llança d'acer
que en peu de guerra, arrogant,
em reclama una batalla desigual
que anhelo perdre, ho confesso,
ben fascinada per la teva homenia.

- Fes-me presonera i esclava,
que amb una impaciència indecent desitjo
rebre el càstig exigent
de la teva escomesa implacable.

En altre temps una amazona indomable,
ara, rendida,
sóc una clivella humida que s'ofereix
per recalar al llit improvisat de la teva fermesa.

Mil cops travessa'm en aquest combat,
amor meu, el meu amant,
dona'm una mort ben dolça
sota el plaer feridor de la teva espasa.

XIII

Aquella paraula
que a la veu cosida
ressona inaudible
entre els sons de la nit,
te la dic i crido
amb els ulls cada dia,
només cal que em miris,
amor, al matí.

Exempta

la cabellera,

lliure ara que esventada,

abans per captiva, trenada.

Mal segellat, el terrat,

deixa escolar un riu

de llàgrimes ben vives.

No vull viure en el fàstic etern,

llepant la immobilitat dels dies.

Ja ho saps que m'escaparia

ara mateix, d'aquest vers

des d'on et canto fervent melodia,

aferrada al primer llençol

que blanc faci olor d'espígol,

perquè és des de dins que el ventre

em mossega furiós quan et penso

i res no atura una dona enamorada,

per molt que la llibertat

fins ara li fos vetada.

Tasta com n'és de dolç
el meu lòbul, que a cau d'orella
afines les melodies
més tendres d'amor encès.

De llépola fam dreces
trepitges a les palpentès,
els teus llavis són testimoni,
camí cap a dolça mel.

XVI

Encara sort

que la pantera ensopida em reposa,
però guardo la fúria intacta i confesso,
que en algun malson,
amb les ungles et busco els ulls.

A l'hora foscant t'allunyes,
i si dolorós és veure't partir,
el que em desespera, amor, és no saber
sota quin sostre dormiran aquesta nit
totes les carícies que t'he fet.

XVII

És tan tèbia la pell
que endormiscada et somia...
Només et tinc quan et penso,
roca de tendresa estrenyent-me.
Si em marxés del son quedo nua;
inquieta com la nit sense lluna.
Em desvetllaré, sentinella
de guàrdies nocturnes, inútils,
només per estimar-te,
si és que pot l'amor
viure sense beure l'aigua
dels teus ulls d'infinita claror.

XVIII

No voldries veure'm trista.
I jo, egoista, no et puc plaure.
No puc quan la solitud
que m'aclapara s'entesta
i no respecta, esquerpa,
aquell somriure forçat que dibuixo
i l'esborra amb pertinaç insistència.
Per si passejar m'ajudés
obligo les cames que incrèdules
em retreuen aquest marxar
a deshora, trepitjant un asfalt
que m'abrusa, i que encara
que em pugui esbargir,
les absències tampoc les consola.

XIX

Has trenat un niu hospitalari
acoblant brins de tèbies matinades.
Em commou la teva destresa innata
per entortolligar els braços i arrecerar-me,
cenyint la pell sense ofegar l'ànima,
dibuixant certeses
al dors de les meves tremolors,
tot resseguint del meu cos el contorn
amb el guany d'una dolça serenor.

XX

Em fregues el cor amb un dit
i després fas trinxera a la gola.
En fas batibull dels batecs,
avances i et sento a l'estómac.
Et fas l'amo, ensenyorit,
de la foscor dels meus dies
i la lluor de les nits.

Després de dormir entre dimonis,
un sac el diafragma em trepitja
i la rosada plorant es lamenta
delint per la teva carícia.

Com una processó de perles
tinc un collar a les pestanyes tristes,
anhelant que amb el Sol naixent
m'eixugues dels ulls l'enyorament.

Teva és la meva pell
conquerida.

I entre llençols ens tastem
escopint la frustració
de saber fugaç el moment.

Després d'una incisió precisa,
busques, entre plecs, la meva ànima;
endinsat en pensaments soterrats
com qui busca un tresor sense mapa.

Si un verb t'incendia la boca,
un neguit el meu pols fueiteja.

Com puc, amb aquesta impaciència,
anhelar ,nua, entre mots indecents,
la rosa, l'espina, l'espasa,
i que em mates, botxí, dolçament?

XXIII

Subjectaven, els meus cabells,
la bandera dels teus llavis
i un dia més, desnodrida,
què em queda sinó mossegar
la buidor de l'absència que deixes
quan ets una espatlla que s'allunya
desdibuixada a la claror de la lluna?

Aculls entre els llavis oberts,
eixugues i llibes el nèctar
dels rius salats que arrosseguen,
ja amansits,
les penes cap al teu delta
saturat; i tornes dolça, consolant
la silent habitual tragèdia.
M'asserena el teu alè,
segellades les parpelles closes
pel precinte imperceptible i subtil
d'un contacte amorós que m'afluixa
i que porta a bonança el neguit.

La nit

que som adjectius antònims,

el plor als pulmons

a glops s'amotina,

la gola quieta; l'ànima inquieta,

súplica muda que no t'acosta.

Muts els mots i els batecs

executen una simfonia que eixorda,

ajornada la conversa

complexa, que vessa dels llavis,

profit d'un saturat silenci.

Pots enganyar la vista,

però et decebrà la pau

a curt termini, trista, de la brasa

que, per sota, treballa,

i tard o d'hora

t'encén la flama.

Em pensava que sempre hi series
al turó, com aquell dia.

Jo el riure afònic, com de xiqueta,
defugit el gest, tan simple,
de mirar enrera.

I penso si tu, encara
tèbia la pell, em buscaves; i jo,
llunyana, sense enyor,
que no sabia
que em deixaries.

XXVII

Lluny és l'espai
que silent separa
la meva mà
de la teva espatlla.

Pluja mullant la pena de ràbia,
furiós plaer salvant la distància,
mentres al suau vellut del teu ventre
signem un pacte que no té esclertes.

Quants deserts haurà de recórrer,
ni que sigui de genolls, una carícia,
si la distància ni creix ni mengua
ni ens dóna alternativa?

De la base al vèrtex, són dos naufragis
i aquelles coses que no dic i guardo
res m'importen si, finalment,
a la meva espatlla s'adorm la teva veu.

XXVIII

Galanteria

que el vent em xiula

de la bastida.

Faldilla, quin voleiar!

Quin ventar de campanes!

Sostobats volen i se'n van,

ballant, els mals pensaments

que assolats feien un pòsit

de penes al carreró estret

de les venes.

XXIX

Una riuada de rostres riuen
i jo no sé què hi faig al carrer,
ni per què cerco insistent ta mirada
si ja ho sé, amor meu, que no hi ets.

Pas apressat que l'angoixa empeny,
per si tu arribes i jo no hi sóc,
a casa nostra a recer del vent.

Absurda lluita, empentant la gent!

XXX

Quan Amor era el teu nom
i Meu l'únic cognom que el seguia,
un dia mentre llegia
asseguda en una cadira, vas passar
amb el tarannà juganer
i em vas fer un petó inesperat al clatell,
instintiu, sense premeditació,
allí on neixen els cabells.
Cada porus se'm va fer espurna
i em reien el cor i la gola,
els ulls i la boca,
i tota vaig ser un esclat de llum
durant uns instants prodigiosos.
Encara avui, de vegades, el cervell
em juga una bona passada i em veig
asseguda a la mateixa cadira d'aquell dia.
Llavors afino i taral.lejo les notes
de la cançó del meu propi riure,
i la pell tot d'una, joiosa s'abranda.

XXXI

Depressiva, la pluja
que em xopa, absents
de casa els raigs.

Gasto l'aire en sanglots;
de respirar, m'oblido.

Persistent, àcida l'aigua,
cabells amerats, de pena
embeguts. Llisca, avall,
llàgrima que enceta
tremolors.

Més trista que negra la nit,
pertinaç s'entesta
en la negació de la certesa
d'un final que, de sobtat, bufeteja
i torna humit el crepuscle
al coixí. Al vespre, al matí,
arreplego del naufragi un consol
que afluixa aquell nus del clatell,
pressentint la joia
que encalma el neguit.
Posposo aquesta condició de vençuda,
que m'ofega l'ànima en les hores més baixes.
Et vaig dir: Marxa! I ara, sense ajuda,
em toca eludir dels teus ulls la mirada
que des d'una foto m'espia glaçada
i em retreu que és l'ego
disfressat de distància,
qui ha claudicat d'aquest amor nostre.

XXXIII

Sents un crit en vers
que et reclama a la vora? Potser,
si vens, m'allunyes del gris
somort que penja al batí
de darrera la porta.
Què mal et mentiria
si et deia que no em pesa
el temps, si et deia que no
s'enganxen els minuts als dits...
Si, fins i tot, el paper on t'escric
t'enyora!
No sé cansar-me d'aquest desig,
no sé escriure si no és d'amor.
Assedegada una gola
que, de deserts, sadolla, t'implora.
Si et penso el ventre, em desvetllo,
planura de foc on m'adormo,
on naufrago, on m'aïllo
del món per evocar impossibles,
concentrada en la teva boca la raó,
perduda en el deliri de no existir
si no em sento el nom cosit
al reclam ardent que et travessa la gola.
Els cabells al coixí,

massa lliures, s'escampen
esbarriats si no et troben les mans;
i les meves, òrfenes d'espatlla,
et cerquen, dibuixant un contorn
que no hi és, però que pressentit
em protegeix d'un fred que no mereixo.

L'aire gèlid i pur m'entra a dojo
als pulmons inhòspits, però
em manca l'alè, el teu,
el que segrestava
abans no traspassés el llindar
dels teus llavis, amb avarícia.

Et nomeno i el teu nom
em clivella l'entranya amb destresa,
netament, sabre esmolat ferint
una pell massa tendra.

Hi ha un dubte
que em mossega els llavis:
Dis-ho si no m'estimes, o crida-ho!

Cap dolor trenca més
que una paraula no dita
amagada a les golfes.

Obre la porta,
que potser algun mot
s'escapa a la comprensió,
però m'arriba una sensació
plena de certeses i me les quedo.

Potser es frustrarà la veu
o em mancarà perícia, però
me la jugo que, quan tota
la pell és ferida, només una carícia,
al caient de la mitjanit
em lliura i em conforta
d'unes llàgrimes que em mullen
els ulls, però no l'esguard
que s'enamora del prodigi,
i que de mirar-te en fa un miracle.

Somiant la possibilitat d'un frec
perfecte al límit dels teus llavis,
no t'escandalitzis si em fa feliç
donar-te allò que encara no em demanes,
ni si tot d'una penses
que t'exigiré penyores secretes
que ningú, ni tan sols tu,
sap que té per donar-me.

Què faré si no hi ets
cada nit coronant el cim
abastable dels meus malucs?

Extenuada cercant al fons
de l'ànima, al naixement
dels cabells, a l'espai mínim
entre pestanya i pestanya
un consol que no arriba
si tu no travesses la porta.

Amago el drama que batega i s'agita
sense parlar i és cruel
el buit que no s'emplena
per moltes cançons entonades
a força de llàgrimes plenes
d'una salada absència, rememorant quan era
la teva dolça princesa.

Una veu ferida d'impotència, que mastega
aquest nom teu,
que és pura poesia inflamada a la gola.

Aferrada a la llum clara
dels teus ulls més que al color
per trobar un camí
on pugui perdre'm
fent més curta la distància
entre el que hi ha i el que voldria.

I el meu pols que no sap
tremolar quan persegueix el solc
que deixa en l'aire el pas del teu llampec
fet mirada que incendia incerteses.

I uns arbres que després de la pluja
em ploren
demanant silenci i paciència.

Jo, que t'atraparia la brillantor
dels ulls lluents de set i sotmetria,
si pogués,
l'instint de possessió que em deshidrata,

confesso que en algun moment
vaig demanar-li al pi unes fulles
tendres, i al temps més minuts
i al marbre d'una estàtua un palpit
i a una cançó que fos només nostra.

Miro endins escoltant-me
el ressò multiplicat dels cops
de puny a l'incipient tendresa
ara que ja he après a ser ferida
i en estat d'alerta expectant
observo la desobediència
dels meus propis llavis que, insurrectes,
sense el permís assenyat de la raó
freda, et criden...
Torna, que encara t'estimo!

XXXIV

A la sortida del Sol naixent,
el mar, ardent ,em reclama nua
i temptador promet que em farà sirena.
Em sedueix la seva llepada freda,
i hi entro tremint com si fos donzella.

Enamorada de l'horitzó
nedo en desig i enfonso la por.
Cap a l'infinit la braçada audaç
mena el meu cor a la llibertat.

